

III opt. ZORAN MARAS

neosuđivan, ne vodi se drugi kazneni postupak

IV opt. IVAN ORLOVIĆ

neosuđivan, ne vodi se drugi kazneni postupak.

Temeljem čl. 354. toč. 3. ZKP

OSLOBAĐAJU SE OD OPTUŽBE

da su nakon što je dana 29.09.1991. godine u jutarnjim satima iz kasarne tzv. JNA v.p.4848 «Božidar Adžija» u Bjelovaru, ispaljivanjem granata iz teškog naoružanja, izvršen napad na grad Bjelovar, a istoga dana oko 19,00 sati od strane pripadnika Hrvatskih oružanih snaga kasarna v.p.4848 zauzeta, kojom prilikom su zarobljeni pripadnici JNA Radovan Barberić, Zdravko Dokman, Radovan Gredeljević, Ivan Hojsak, Boško Radonjić te još jedan NN zarobljeni pripadnik JNA i odvedeni u prostorije za zadržavanje koje su se nalazile u podrumu zgrade Policijske uprave Bjelovar, I okr. Luka Markešić, kao pomoćnik načelnika odjela operativnih poslova PU Bjelovar i dežurni rukovoditelj, II okr. Zdenko Radić, III okr. Zoran Maras i IV okr. Orlović Ivan, kao pripadnici specijalne policije MUP-a, prema prethodnom dogovoru u namjeri ubijanja ratnih zarobljenika i civila Kovač Save, koji je dana 2.10.1991. godine po djelatnicima PU Bjelovar iz svog stana u Bjelovaru odveden u prostorije za zadržavanje policijske uprave, dana 3.10.1991. godine oko 19,00 sati I opt. Luka Markešić rekao voditelju smjene operativnog dežurstva PU Bjelovar Tihomiru Wagner da će tijekom večeri doći pripadnici specijalne policije i odvesti ratne zarobljenike, a zatim mu naredio da djelatnicima specijalne policije da ključ od podrumskih prostorija kako bi mogli odvesti zatočene osobe, što su okrivljenici Zdenko Radić, Zoran Maras i Ivan Orlović i učinili na način da su u noći 3/4. listopada 1991. godine došli u zgradu policijske uprave i od voditelja smjene operativnog dežurstva Tihomira Wagner uzeli ključeve, a potom sa kapama sa prorezima za oči na glavama, sišli do podruma zgrade i prostorija za zadržavanje odakle su izveli ratne zarobljenike, koji su bili obučeni u uniforme JNA i civila Savu Kovača, te ih smjestili u dostavno vozilo marke «Citroen» i u pratnji osobnog vozila «Golf» odvezli ih u šumu «Česma» kod Malog Korenova gdje su u imenovane ratne zarobljenike i civila Savu Kovača sa još jednom NN osobom, iz automatskih pušaka call. 7,62 mm i vojničkih pušaka call. 7,9 mm rafalnom i pojedinačnom paljbom ispalili više projektila zadavši Radovanu Barberić, Zdravku Dokman, Radovanu Gredeljević, Ivanu Hojsak, Bošku Radonjić i Mirku Ostojić brojne strijelne rane glave, trupa i udova, koje povrede su bile teške i po život opasne i koje su dovele do njihove trenutne smrti, dok je civil Savo Kovač preživio zadobivši teške tjelesne povrede u vidu prostrijelne rane lijeve strane lica i desne natkoljenice, što je sve bilo protivno odredbama čl. 3. st. 1. i st. 2. Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949. godine, odredbama Konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata kao i čl. 4. st. 2. toč. a. i čl. 13. iz VI Dopunskog Protokola uz Ženevske

konvencije od 12.08.1949. godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba tzv. «Protokola II», donesenog 8.lipnja 1977. godine,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanih sukoba, ubijali ratne zarobljenike i izvršili napad na civilnu osobu kojega je posljedica bila teška tjelesna ozljeda,

pa da su time počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratnim zločinom protiv ratnih zarobljenika označeno i kažnjivo po čl. 122. OKZRH i kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva označeno i kažnjivo po čl. 120. st. 1. OKZRH, a sve uz primjenu čl. 43. OKZRH.

Temeljem čl. 123. st. 1. ZKP troškovi kaznenog postupka iz čl. 119. st. 2. toč. 1. – 5. ZKP, te nužni izdaci optuženika i nužni izdaci i nagrade branitelja padaju na teret proračunskih sredstava.

Objasnenje

U uvodu citiranom optužnicom, koja je djelomično izmjenjena podneskom ŽDO u Varaždinu broj K-DO-27/04 od 23. veljače 2005. g. I opt. Luka Markešić, II opt. Zdenko Radić, III opt. Zoran Marasa i IV opt. Ivan Orlović se optužuju zbog kaznenih djela iz izreke ove presude.

Upitani u smislu čl. 320. st. 3. ZKP kakav stav zauzimaju prema optužbi optuženici su izjavili da se ne smatraju krivima.

U dokaznom postupku ispitani su svjedoci Dukić Josip, Devčić Darko, Rovišćanec Dražen, Lončarić Milan, Sučić Pero, Mihalinec Marijan, Oulovski Neven, Seleš Anđelko, Wagner Tihomir, Grabar Ivan, Markešić Tomo, Penić Slavko, Novaković Stipo, Prpić Darko, Pandur Željko, Daić Žarko, Dolanjski Ivan, Pintera Ivo, Radojčić Siniša, Franjić Ana, Mašinović Hamdija, Trogrlić Josip, Hajdinjak Josip, Kupsjak Stjepan, Hruška Dražen, Kalenić Đuro, Prekodravac Zdravko, Benko Marijan, Gatarić Ivan, Musić Josip, Gregurović Branko, Šćuković Željko, Bušić Dražen, Štajduhar Dražen, Vuković Ilija, Prigl Darko, Rudec Goran, Gale Dinko, Mile Ćuk, Šimić Jure, Ostojić Dušan, Cindrić Mirko, Cikoja Stipan, Kovač Savo, pročitani su dopisi PU koprivničko križevačke od 1.12.2004. g., PU bjelovarsko – bilogorske od 3.12.2004. g., Ministarstva obrane od 6.12.2004. g., Centra za kriminalistička vještačenja «Ivan Vučetić» od 6.12.2004. g. i 8.12.2004. g., PU bjelovarsko bilogorske od 7.12.2004. g., izvršen je uvid u dostavljene popise vojnika, pročitano je rješenje Općinskog suda u Bjelovaru broj R1.202/92 od 15.10.1996. izvršen je uvid u smrtni list za Đorđević Milorada, razgledan je registar službenih poslova PU bjelovarsko bilogorske koji je dostavljen u privitku dopisa od 7.12.2004. g., provedeno je suočenje između svjedoka Novaković Stipe i Penić Slavka, saslušan je psihijatrijski vještak dr. Horvat Nenad u svezi zdravstvenog stanja svjedoka Kovač Save te mogućnosti da se isti ispita kao svjedok, pročitani su zapisnici o očevidu od 4.10.1991. g., uz suglasnost stranaka pročitani su zapisnici sa obukcijskim nalazima i mišljenjima, izvršen je uvid u fotodokumentaciju obdukcija, uz suglasnost stranaka pročitani su zapisnici o vještačenju otisaka papilarnih linija u svrhu identifikacije leševa od 6. 10.1991. i od 11. 10.1991., uz suglasnost stranaka pročitani su zapisnici o balističkom vještačenju od 3.2.1992., izvršen je uvid u povijest bolesti za Kovač Savu i medicinsku dokumentaciju za istog sa lista 73 do 76 spisa, pročitani su rješenja za Hajdinjak Josipa i I optuženika u svezi raspoređivanja na radno mjesto sa lista 78 – 79 spisa, pročitani su zapisnici

o pregledu stana i drugih prostorija optuženika sa lista 90 – 95 spisa, izvršen je uvid u potvrde o privremenom oduzimanju predmeta od optuženika sa lista 96 – 101 spisa, razgledana je fotodokumentacija očevida u svezi pronalaska 6 leševa, izvršen je uvid u spisak dobrovoljaca koji su došli u V.P. 4848 Bjelovar sa lista 229 spisa, uz suglasnost stranaka pročitana je zapisnik o vještačenju tragova tekstilnih vlakana i tragova zemlje od 28. 10.1991. g., izvršen je uvid u fotokopiju stranica knjige dojava sa lista 247 i 248 spisa, u rješenja o raspoređivanju na radna mjesta sa lista 251 – 261 spisa, pročitana je izvod iz Pravilnika o unutarnjoj organizaciji i načinu rada republičkog sekretarijata za unutarnje poslove te Pravilnik o izmjenama i dopunama tog pravilnika, razgledan je nacrt zgrade PU bjelovarske sa lista 271 spisa, fotodokumentacija obdukcije, izvršen je uvid u imovinske podatke za optuženike, pročitana je dopis Srpske demokratske stranke, Općinski odbor SDSS Bjelovar, Mjesne zajednice "Grga Jankes" Bjelovar sa lista 324 spisa, izvršen je uvid u otpusno pismo za Kovač Savu sa lista 483 spisa, u rješenja o raspoređivanju na radno mjesto za III opt. Maras Zorana, u peticiju specijalne jedinici policije sa lista 496 – 497 spisa, u rješenje o raspoređivanju III optuženika na radno mjesto sa lista 498 spisa, pročitana je dopis PU bjelovarsko bilogorske od 19.9.2001. g. u svezi zatraženih podataka o zaduženju naoružanja za optuženike sa lista 555 spisa, izvršen je uvid u medicinsku dokumentaciju za IV opt. Orlović Ivana s lista 605 i 606 spisa, pročitana je dopis PU varaždinske od 27.10.2004. u svezi osobnih podataka za Barberić Radovana, Dokman Zdravka, Gredeljević Radovana, Hojsak Ivana, Radonjić Boška i Ostojić Mirka, razgledan je registar službenih poslova sa lista 882 – 890 spisa, uz suglasnost stranaka pročitana je dio posebnog izvješća PU bjelovarsko bilogorske od 27.11.2000. g., u smislu kako je to navedeno na raspravnom zapisniku od 25.2.2005. pročitani su izvodi iz kaznene evidencije za optuženike, te su na kraju dokaznog postupka ispitani optuženi.

Temeljem čl. 322. st. 4. toč. 2. ZKP odbijeni su prijedlozi optužbe za suočenjem svjedoka Wagner Tihomira i Penić Slavka, Wagner Tihomira i Grabar Ivana, Wagner Tihomira i Markešić Tome, na predložene okolnosti iz razloga kako će to nastavno biti obrazloženo.

Temeljem čl. 322. st. 4. toč. 2. ZKP odbijeni su dokazni prijedlozi optužbe za ispitivanje svjedoka Budinski Stjepana, Dokmanović Mladena, srodnika Barberić Radovana, Dokman Zdravka, Gredeljević Radovana, Hojsak Ivana i Radonjić Boška, na predložene okolnosti, kao i prijedlog za pribavom podataka od Zavoda za sudsku medicinu Zagreb kome su predana tijela nakon obdukcije kao nevažni dokazni prijedlozi, iz razloga kako će to nastavno biti obrazloženo.

Temeljem čl. 322. st. 4. toč. 2. ZKP odbijeni su dokazni prijedlozi branitelja I optuženika za ispitivanje svjedoka Štefanec Milana, Đure Dečaka, Jezerčić Miroslava, Đanko Luke, Gugić Ante, Ban Borislava, Gilja Ante, Huško Josipa i Kreći Slavka, te prijedlog za dopunskim ispitivanjem svjedoka Trogrlić Josipa na predložene okolnosti, kao nevažni dokazni prijedlozi, iz razloga kako će to nastavno biti obrazloženo.

Temeljem čl. 322. st. 4. toč. 1. ZKP odbijen je prijedlog optužbe da se u dokaznom postupku pročita informacija operativnog tima od 8.10.1991. g. te u preostalom dijelu posebno izvješće PU bjelovarsko bilogorske od 27.11.2000. g. iz razloga kako će to nastavno biti obrazloženo.

U svojim obranama optuženici poriču da bi počinili kaznena djela za koja se terete u optužnici, navode da s inkriminiranim događajem nemaju nikakve veze, niti su bilo čime u istome sudjelovali. I opt. Luka Markešić posebno navodi da je dana 03. listopada 1991. g.

slavio kod kuće rođendan tako da u večernjim i noćnim satima nije odlazio od kuće niti je bio dežurni rukovoditelj PU Bjelovar.

Na temelju provedenog dokaznog postupka, analizom svakog dokaza zasebno i u njihovoj međusobnoj vezi, po ocjeni ovog suda nije dokazano da bi optuženici počinili kaznena djela za koja su optuženi, zbog čega je sud optuženike temeljem čl. 354. toč. 3. ZKP oslobodio od optužbe.

Naime, na temelju iskaza svih preslušanih svjedoka te uvida u popise vojnih i civilnih osoba zatečenih u vojarni (list 843-867 spisa), nedvojbeno je utvrđeno da je dana 29.9.1991. godine u jutarnjim satima iz vojarne tzv. JNA v.p.4848 «Božidar Adžija» u Bjelovaru došlo do ispaljivanja granata na grad Bjelovar, nakon čega su pripadnici Hrvatskih oružanih snaga, istog dana oko 19,00 sati zauzeli navedenu vojarnu kojom prilikom su u vojarni zatekli veći broj vojnih i civilnih osoba od kojih su neke zarobili, a koje zarobljene osobe su nakon toga odveli, između ostalog, i u prostorije za zadržavanje koje su se nalazile u podrumu zgrade Policijske uprave Bjelovar.

Na temelju suglasnih iskaza svjedoka Kovač Save, Kalinić Đure i Hruška Dražena nedvojbeno je utvrđeno da su djelatnici PP Bjelovar Kalinić Đuro i Hruška Dražen iz njegovog stana u Bjelovaru priveli u prostorije za zadržavanje PU Bjelovar civila Kovač Savu, koji je smješten u prostoriju za zadržavanje zajedno sa ranije navedenim osobama koje su dovedene iz vojarne. Sud je usvojio iskaz svjedoka Kovač Save u dijelu u kojem kategorički i decidirano tvrdi da je po djelatnicima Policijske postaje Bjelovar doveden iz svog stana u Policijsku upravu Bjelovar dana 2.10.1991. godine, s obzirom da je iskaz u tom dijelu apsolutno okolnosan, uvjerljiv i logičan, kojeg ničim nisu doveli u sumnju svjedoci Hruška Dražen i Kalinić Đuro u dijelu u kojem tvrde da misle da su Kovač Savu priveli u policiju prije dana oslobođenja grada Bjelovara, dakle prije 29.9.1991. g. Naime, po ocjeni ovog suda svjedok Kovač Savo nema nikakvog interesa u tom dijelu lažno iskazivati, a s druge strane logično je i životno, s obzirom na daljnji tijek događanja, da je svjedok dobro upamtio datum kad je priveden u Policijsku upravu.

Na temelju iskaza svjedoka Kovač Save, Daić Žarka, dežurnog krim. tehničara koji je išao na očevid pronalaska leševa, zapisnika o očevidu, fotodokumentacije očevida, obdukcijских nalaza i mišljenja, fotodokumentacije obdukcije, balističkog nalaza i mišljenja, zapisnika o identifikaciji leševa na temelju vještačenja papilarnih linija pronađenih u šumi «Česma» kod Malog Korenova te medicinske dokumentacije za Kovač Savu, nedvojbeno je utvrđeno da je dana 4. listopada 1991. godine u navedenoj šumi pronađeno šest leševa, od kojih je na temelju vještačenja papilarnih linija identificirano pet, riječ je o Radovanu Barberić, Zdravku Dokman, Radovanu Gredeljević, Ivanu Hojsak i Bošku Radonjić, dok šesti leš na taj način nije bilo moguće identificirati, a niti je saslušani svjedok Ostojić Dušan na glavnoj raspravi mogao identificirati svog sina Ostojić Mirka iz razloga kako je to naveo u svom iskazu. Nadalje je nedvojbeno utvrđeno da su svi navedeni leševi zadobili brojne strijelne rane glave, trupa i udova, koje su dovele do njihove trenutne smrti, dok je Kovač Savo zadobio teške tjelesne ozljede u vidu prostrijelne rane lijeve strane lica i desne natkoljenice. Vještačenjem zrna metaka izvađenih iz pronađenih leševa utvrđeno je da su ozljede nanesene pušćanom municijom dva različita kalibra, jedan 7,62 x 39 mm, koji se može ispaliti iz poluautomatske, automatske puške i puškomitraljeza, a drugi 7,9 mm koji se može ispaliti iz vojničkih pušaka navedenog kalibra ili lovačkog karabina kalibra 8 x 57 mm.

Uzimajući u obzir navedena utvrđenja, sud je usvojio iskaz svjedoka Kovač Save i u dijelu u kojem navodi da je dana 2.10.1991. g. iz svog stana priveden u prostoriju za zadržavanje Policijske uprave Bjelovar u kojoj su se već nalazile druge osobe od kojih je poznavao Hojsak Ivicu, Đorđević Milorada i Gredeljević Radovana, da su inkriminirane noći iz navedene prostorije za zadržavanje izvedene sve osobe, dakle i on, osim Đorđević Milorada, koji je ostao u prostoriji za zadržavanje, da su sve izvedene osobe ukrcane u vozilo te odvezene do mjesta gdje su strijeljane, da je on jedini preživio strijeljanje, te da se nakon strijeljanja ranjen javio na jedan punkt gdje su bili pripadnici Hrvatskih oružanih snaga, od kud je vozilom hitne pomoći odvezen u bolnicu u Bjelovar. Naime, iskaz svjedoka Kovač Save u navedenom dijelu u skladu je sa ranije navedenim utvrđenjima, a osim toga isti ničim nije doveden u sumnju, što više u skladu je s drugim dokazima, pa tako iskazima svjedoka Wagner Tihomira, Oulovski Nevena, Lončarić Milana i Devčić Darka.

Prema tome, iz navedenih utvrđenja proizlazi dakle i nedvojbeno utvrđenje i zaključak da su oštećeni iz izreke presude, osim Kovač Save, zarobljeni prilikom zauzimanja vojarnje, nakon čega su prepraćeni u zgradu Policijske uprave Bjelovar, iz koje zgrade su zajedno sa Kovač Savom odvezeni na strijeljanje.

U optužnici se tvrdi da su strijeljane osobe iz izreke presude, osim Kovač Save, bili ratni zarobljenici jer su isti prilikom zauzimanja vojarnje zarobljeni kao pripadnici JNA.

Na temelju provedenih dokaza sud je utvrdio da su Radovan Barberić, Zdravko Dokman, Radovan Gredeljević, Ivan Hojsak, Boško Radonjić te još jedna NN osoba, čija mrtva tijela su pronađena u šumi «Česma» kod Malog Korenova, a koja mrtva tijela su bila i predmet obdukcije i identifikacije, bili pripadnici JNA, te da su kao takvi dana 29.9.1991. g. zarobljeni od strane Hrvatskih oružanih snaga, prilikom zauzimanja vojarnje, nakon čega su odvedeni u prostorije za zadržavanje PU Bjelovar, slijedom kojih utvrđenja proizlazi da su dakle imali status ratnih zarobljenika.

Naime, pojam ratnog zarobljenika određen je međunarodnim pravom. Prema čl. 4. A. toč. 1. Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949. godine ratni zarobljenici, u smislu te konvencije, jesu, između ostalog, pripadnici oružanih snaga stranke sukoba, kao i pripadnici milicija i dobrovoljačkih odreda koje ulaze u sastav tih oružanih snaga, kada su pali pod vlast neprijatelja.

Da su ranije navedene osobe bili pripadnici JNA, dakle jedne strane oružanog sukoba, te da su kao takvi zarobljeni od strane Hrvatskih oružanih snaga, proizlazi iz slijedećih dokaza. Kao što je ranije navedeno, nedvojbeno je utvrđeno da su isti zarobljeni od strane Hrvatskih oružanih snaga prilikom zauzimanja vojarnje, dakle u vrijeme zarobljavanja nalazili su se u vojarni. Na temelju iskaza svjedoka Kovač Save, Wagner Tihomira i Oulovski Nevena, zapisnika o očevidu, fotodokumentacije očevida, fotodokumentacije obdukcije, nedvojbeno je utvrđeno da su navedene osobe imale obučene dijelove vojnih odora JNA. Uzimajući u obzir navedeno utvrđenje, slijedi zaključak da je vjerodostojan spisak dobrovoljaca koji su došli u v.p.4848 Bjelovar (list 229 spisa), a na kojem spisku se nalaze, između ostalog, i imena Radovana Barberić, Zdravka Dokman, Radovana Gredeljević, Ivana Hojsak, Boška Radonjić, a također još nekih osoba pa tako i Milorada Đorđevića, Mirka Ostojića i dr. Sud je usvajajući iskaz svjedoka Gregurević Branka, s obzirom da navedeni iskaz ničim nije doveden u sumnju, utvrdio da je operativni tim koji je provodio izvide odmah nakon inkriminiranog događaja, dakle početkom listopada mjeseca 1991. godine, a čiji je član bio svjedok Gregurević Branko, od policijskih službenika PU Bjelovar koji su bili zaduženi za

zadržane osobe dobio taj spisak dobrovoljaca, koji je, nakon što su prekinuti izvidi, sačinjavao dio formiranog spisa. S obzirom da dakle iz navedenog spiska dobrovoljaca v.p.4848 Bjelovar proizlazi da su navedeni oštećenici bili dobrovoljci, dakle da su kao dobrovoljci ušli u sastav JNA, a što proizlazi iz činjenice da su bili obučeni u dijelove vojne odore JNA (košulje, hlače, čizme bez vezica), po ocjeni ovog suda nema nikakve dvojbe da su isti bili ratni zarobljenici, jer su kao dobrovoljci ušli u sastav JNA, te su kao takovi i zarobljeni od strane Hrvatskih oružanih snaga prilikom zauzimanja vojarne.

S obzirom da je sud na temelju provedenih dokaza utvrdio ranije navedene činjenice, sud je temeljem čl. 322. st. 4. toč. 2. ZKP odbio kao nevažne dokazne prijedloge optužbe za ispitivanjem svjedoka Budinski Stjepana i Dokmanović Mladena na okolnosti vođenja ratnih operacija na području Bjelovara te na okolnost kako su bili odjevene ubijeni oštećeni iz izreke presude. Iz istih razloga, kao nevažni dokazni prijedlozi, odbijeni su prijedlozi optužbe za ispitivanjem svjedoka srodnika oštećenih iz izreke presude na okolnost razloga boravka oštećenih u vojarni u vrijeme zauzimanja vojarne, te za pribavom podataka kome su predana tijela oštećenih nakon obdukcije.

Optuženici se terete da su prema prethodnom dogovoru u namjeri ubijanja ratnih zarobljenika i civila Kovač Save počinili inkriminirane radnje iz izreke presude, dakle da su kao supočinitelji kršeći pravila međunarodnog prava iz izreke presude, za vrijeme oružanih sukoba, ubijali ratne zarobljenike te izvršili napad na civilnu osobu.

Na temelju iskaza svjedoka Wagner Tihomira sud je utvrdio da je dana 3.10.1991. g. I opt. Markešić Luka došavši u zgradu PU Bjelovar rekao voditelju smjene operativnog dežurstva PU Bjelovar Wagner Tihomiru da će tijekom večeri doći pripadnici specijalne policije i odvesti ratne zarobljenike, te da su nakon toga negdje između 21,00 i 22,00 sata u zgradu policijske uprave došli II opt. Zdenko Radić, III opt. Zoran Maras i IV opt. Ivan Orlović, da je jedan od njih Wagner Tihomiru predočio spisak osoba, na kojem se nalazilo 5-8 osoba, rekavši da su došli po te osobe, nakon čega je Wagner Tihomir toj osobi predao ključ od podrumskih prostorija gdje su se nalazile ćelije sa ratnim zarobljenicima.

Naime, svjedok Wagner Tihomir, u inkriminirano vrijeme voditelj smjene operativnog dežurstva smještenog u zgradi Policijske uprave Bjelovar, u kojoj zgradi je bilo sjedište PU Bjelovar i I Policijske postaje Bjelovar, u svom je iskazu kojeg je dao u predistražnom postupku, u okviru hitnih istražnih radnji, dana 20. srpnja 2001. godine, naveo da je dana 3.10.1991. godine u 19,00 sati preuzeo dužnost voditelja smjene operativnog dežurstva, koja smjena mu je trajala do 4.10.1991. g. do 07,00 sati. Neposredno prije nego što je primio službu, možda nekih 10-15 minuta prije 19,00 sati, izvan prostorije operativnog dežurstva, I optuženik Markešić Luka, koji je bio dežurni rukovoditelj Policijske uprave Bjelovar, rekao mu je da će tijekom večeri dolaziti dečki iz specijalne policije te će odvoditi ratne zarobljenike, da ima u pričuvi policajca Hrvata u slučaju da djelatnicima specijalne policije treba pomoć, da mu sve to nije bilo čudno s obzirom da su se tih dana svakodnevno odvodili ratni zarobljenici radi obavljanja razgovora, da su negdje oko 21,00 ili 22,00 sata došli u odori specijalne policije II optuženi do IV optuženi, koji su kod sebe imali oružje, da mu je jedan od njih pokazao nekakav spisak kojeg je letimično pogledao te vidio da je na spisku bilo 5 do 8 imena, te da mu je ta osoba rekla da su došli po te osobe, nakon čega je toj osobi predao ključ od podrumskih prostorija gdje su bile ćelije sa ratnim zarobljenicima. U to vrijeme poznao je svu trojicu, dakle II opt. Zdenka Radića, III opt. Zorana Marasa i IV opt. Ivana Orlovića. Nakon što je dao ključ, oni su otišli, pozvao je Penić Slavka te od njega zatražio da bude blizu II opt. – IV opt., da im pritekne u pomoć ako će im trebati. Ključ mu je vraćen za kojih 5-10

minuta, ključ mu je vratio Penić Slavko koji je rekao da im treba jedno vozilo. Koliko se sjeća zatražio je od 3. dežurnog Markešić Tome da da ključ od nekog vozila koje mu je bilo na raspolaganju, pa je tako bio dat ključ od dostavnog vozila koje se koristilo za potrebe kuhinje. On je cijelo vrijeme bio u prostoriji operativnog dežurstva, ni u jednom trenutku nije izlazio iz te prostorije, tako da osobno nije vidio tko je sve odveden niti zna tko je sve odveden. Za dostavno vozilo bio je zadužen Dolanjski Ivan, moguće je da se ključ od tog vozila nalazio kod njega, te da je Markešić Tomi rekao da pošalje nekog slobodnog policajca do Dolanjskog kako bi od istog uzeo ključ od dostavnog vozila. I opt. Markešić Luka zadržao se u zgradi PU Bjelovar do otprilike 19,30 sati kada je napustio zgradu, te večeri i noći istog više nigdje nije vidio.

Svjedok Wagner Tihomir je u svom iskazu kojeg je dao 5. rujna 2001. godine ponovio ranije citirane navode iz njegovog prvog svjedočkog iskaza u svezi I opt. Markešić Luke, nadodajući da mu sve to ništa nije bilo čudno jer je smatrao da će se raditi o još jednom premještanju zarobljenih osoba, kao što je već bilo slučajeva premještanja, zatim navode o dolasku tri muške osobe, od kojih mu je jedna pokazala spisak, kojoj osobi je dao ključ od podrumskih prostorija za zadržavanje, nadodao je da te tri osobe nisu bile maskirane, tako da je vidio njihova lica, da je u to vrijeme dobro poznao II opt. – IV opt. s time da je nadodao da su te tri muške osobe možda bili II opt. – IV opt., a možda i nisu bili, a koju nesigurnost je obrazložio navođenjem da je u to vrijeme bila velika frekvencija ljudi odnosno policajaca, tako da je svakog dana puno puta viđao policajce, pa tako i optuženike, zbog čega nije siguran da li su te tri muške osobe bili II – IV optuženici. Nadodao je da su mu trojica inspektora prilikom ispitivanja u Koprivnici, nakon inkriminiranog događaja, sugerirali imena II – IV optuženika pitajući ga samo da li su Radić, Maras i Orlović bili ti koji su izveli navedene osobe, te da mu nikakva druga imena nisu spominjali. Na obavijesnom razgovoru u 7. mjesecu 2000. g. ponovno je bio pitan da li poznaje II – IV optuženike te da li su možda oni odveli osobe iz zgrade PU Bjelovar. U mjesecu srpnju 2001. godine ponovno je bio obavljen obavijesni razgovor te je ponovno bio pitan da li su II – IV optuženici odveli osobe iz zgrade Policijske uprave Bjelovar.

Na glavnoj raspravi kod Županijskog suda u Bjelovaru 18.12.2001. g. svjedok Wagner Tihomir iskazivao je suglasno kao na zapisniku od 5. rujna 2001. godine s time da je nadodao da je u periodu između srpnja mjeseca 2000. i srpnja mjeseca 2001. g., u kojim mjesecima su s njim obavljeni obavijesni razgovori, primao anonimna prijeteća pisma od kojih je neka predao u PU Bjelovar. U pismima se prijetilo njemu i članovima njegove obitelji. U svezi iskaza kojeg je dao 20. srpnja 2001. g. naveo je da se prije davanja tog iskaza nalazio u Zagrebu, kada je pozvan od operativca iz PU Bjelovar da dođe u PU Bjelovar radi obavijesnog razgovora. Dva sata iza tog poziva telefonski ga je nazvala nepoznata osoba koja ga je pitala da li je voljan da se nađu nakratko, da nešto razgovaraju, prihvatio je poziv, prema dogovoru sa NN osobom se sreo u lokalnu u Žabnom. Osobu nije poznao niti mu se predstavila. NN osoba mu je rekla da će sutra jedan čovjek iz Zagreba na policiji s njima obaviti obavijesni razgovor, da bi bilo jako pametno da kaže imena osoba u svezi inkriminiranog događaja, da s ovim događajem dovede u vezu optuženike tj. Markešića, Radića, Marasa i Orlovića, čime je razgovor bio završen. Iste večeri pred vratima stana netko mu je ostavio punu plinsku bocu. S obzirom na iznijeto, te s obzirom na način kako je s njim nakon toga obavljen obavijesni razgovor, kod istražnog suca je iskazivao kako je to uneseno u zapisnik. Istražnom sucu nije spominjao prijetnje jer ga to nitko nije pitao.

Na glavnoj raspravi kod ovoga suda dana 11. siječnja 2005. godine svjedok Wagner Tihomir je iskazivao suglasno kao na zapisniku o ispitivanju od 5. rujna 2001. g. i zapisniku s

glavne rasprave od 18.12.2001. s time da je nadodao da mu je NN osoba u lokalu Žabno rekla da bi bilo jako pametno, kako bi sačuvao živu glavu i kako ga se ne bi teretilo za suučesništvo, da kaže da su Radić, Maras i Orlović odveli zarobljenike s time da je NN osoba spomenula i I opt. Markešić Luku. Vidio je da se NN osoba odvezla osobnim automobilom tip karavan bez registarskih oznaka. Slijedećeg dana otišao je u PU Bjelovar na obavijesni razgovor, s njim je razgovarao Novaković Stipo iz Zagreba, istome je ispričao ono što mu je sugerirala NN osoba u lokalu Žabno, nakon čega ga je Novaković pitao da li će to ispričati kod istražnog suca, za par dana je kod istražnog suca Županijskog suda u Bjelovaru dao svoj iskaz u kojem je rekao ono što je NN osoba od njega tražila. U svezi identiteta tri muške osobe nadodao je da ne može sa sigurnošću reći da li su to bili optuženici Radić, Maras i Orlović iz razloga što su oni tada spavali u Policijskoj postaji, svakodnevno ih je mnogo puta viđao, zbog čega je teško reći u kojem trenutku i u kojem događaju ih je vidio. Ostao je kod izjave da dopušta mogućnost da su te tri muške osobe bili navedeni optuženici, međutim mogle su biti i neke druge osobe, zbog opisanog razloga. U svezi iskaza od 20.7.2001. g., u kome je naveo da su te tri muške osobe bili optuženici Radić, Maras i Orlović, naveo je da je njihova imena spomenuo iz već iznesenog razloga, a također zbog prijetnji koje je dobivao, kao i zbog toga što je u opisanim obavijesnim razgovorima od njega traženo da navedene optuženike dovede u vezu sa inkriminiranim događajem. Nadodao je da se detalja u svezi kontakta sa Markešić Tomom oko nabavke vozila odnosno ključa u biti ne sjeća, a u svezi razgovora sa Hajdinjak Josipom u Koprivnici izjavio je da je istome u tom razgovoru ispričao kao na glavnoj raspravi.

Prema tome u svim svojim svjedočkim iskazima Wagner Tihomir, koji je u inkriminirano vrijeme bio nedvojbeno voditelj smjene operativnog dežurstva, navodi da je 3.10.1991. g. oko 19,00 sati u zgradu Policijske uprave Bjelovar došao I opt. Markešić Luka, u to vrijeme dežurni rukovoditelj Policijske uprave Bjelovar, koji mu je rekao da će tijekom večeri doći pripadnici specijalne policije i odvesti ratne zarobljenike, te da su nakon toga došle tri muške osobe, u šarenim odorama, po ratne zarobljenike, da je jedna pokazala spisak kojeg je letimično pogledao, toj osobi je na njezino traženje predao ključeve od prostorija za zadržavanje u kojima su se nalazili ratni zarobljenici. U prvom svjedočkom iskazu kojeg je dao u okviru hitnih istražnih radnji 20. srpnja 2001. g. navodi da su te tri muške osobe bili Radić, Maras i Orlović, da bi u slijedećim iskazima u tom smislu izrazio svoju nesigurnost, dopuštajući mogućnost da su bili Radić, Maras i Orlović, a također dopuštajući mogućnost da su to bile neke druge osobe, obrazlažući tu svoju nesigurnost u ranije opisanom smislu.

Sud je usvojio iskaz svjedoka Wagner Tihomira kojeg je dao u okviru hitnih istražnih radnji 20. srpnja 2001. g., a kod kojeg iskaza je ostao i u kasnijim fazama postupka osim u pogledu identifikacije tri muške osobe u šarenim odorama, iz razloga što su neuvjerljivi razlozi zbog kojih svjedok u kasnijim iskazima nije siguran u identitet tri muške osobe, a također neki od iznesenih razloga u protivnosti su sa provedenim dokazima. Također, sud je usvojio ranije navedeni iskaz svjedoka Wagner Tihomira iz razloga što je isti potvrđen drugim dokazima u pogledu niza okolnosti.

Naime, u iskazu sa zapisnika od 5. rujna 2001. g. svjedok Wagner Tihomir svoju nesigurnost u pogledu identiteta tri muške osobe, za koje navodi da su možda bili II opt. – IV opt., a možda i nisu bili, obrazlaže s navođenjem da je u zgradi Policijske uprave bila velika frekvencija ljudi odnosno policajaca koje je svakodnevno više puta viđao pa tako i II – IV optuženike, koji su i spavali u zgradi Policijske uprave Bjelovar, a što je nadodao na glavnoj raspravi 11.01.2005. g., zbog čega nije siguran da li su navedene tri muške osobe bili II opt. – IV opt. Dakle, tim svojim navodima svjedok želi reći da je oko inkriminiranog vremena u

zgradi Policijske uprave, osim ostalih policajaca, često viđao i optuženike, da je u to vrijeme u zgradi Policijske uprave bila velika frekvencija policijskih službenika zbog čega nije siguran u identitet tri muške osobe. Međutim, iz iskaza svjedoka Mašinović Hamdije i Trogrlić Josipa, zapovjednika specijalne jedinice policije, čiji su pripadnici bili II – IV optuženi, proizlazi da su prije inkriminiranog vremena i nakon inkriminiranog vremena pripadnici specijalne policije često bili po ratištima, a kad nisu bili na ratištima da su bili u svojim bazama Kamenitovac i Kukavica, koje baze su se nalazile izvan Bjelovara pri čemu svjedok Trogrlić Josip obrazlaže iz kojih razloga su pripadnici specijalne policije mogli napustiti bazu na određeno vrijeme. Prema tome, iz iskaza navedenih svjedoka proizlazi da nisu istiniti navodi svjedoka Wagner Tihomira u dijelu u kojem navodi da je II – IV optuženike često viđao u zgradi Policijske uprave Bjelovar, s obzirom da iz iskaza svjedoka Mašinović i Trogrlić proizlazi da su pripadnici specijalne policije rijetko napuštali baze kad se nisu nalazili na ratištima. U prilog navedenog zaključka govori svjedok Cikoja Stipan, policijski službenik, koji u svom svjedočkom iskazu navodi da je u inkriminirano vrijeme poznavao sve optuženike, da su II – IV optuženici kao pripadnici specijalne policije bili dislocirani izvan grada Bjelovara, nalazeći se u svojim bazama, da su jako rijetko dolazili u zgradu Policijske uprave, da su potrebu za dolaskom u zgradu imali zbog rješavanja personalnih stvari. Zbog navedenih razloga, potpuno su neuvjerljivi navodi svjedoka Wagner Tihomira da nije siguran u identitet tri muške osobe, između ostalog, i iz razloga čestog viđanja II – IV optuženika u zgradi Policijske uprave. Nadalje, gledajući s psihološkog stanovišta potpuno je neuvjerljivo da svjedok Wagner Tihomir ne bi znao i zapamtio osobe kojima je predao ključ od podrumskih prostorija za zadržavanje ako se sagleda daljnji tijek događanja. Naime, 4.10.1991. g. u 01,30 sati svjedok Wagner Tihomir je u dnevnu knjigu događaja (fotokopija prilježi na listu 247 spisa) upisao, a kao što i sam potvrđuje, da je zaprimio dojavu o ranjavanju Kovač Save od «Raša 200» UK vezom. Iz iskaza svjedoka Kovač Save, Devčić Darka, Rovišćanec Dražena i Lončarić Milana proizlazi da se Kovač Savo ranjen javio na punkt u Narti, na kojem su se nalazili ranije navedeni svjedoci čuvajući stražu, da je o njegovom dolasku obaviještena dežurna služba Policijske postaje Čazma, koja dežurna služba je o događaju obavijestila Wagner Tihomira. Wagner Tihomir u svom iskazu navodi da mu je dežurni s Policijske postaje Čazma dojavio da je njihova ophodnja naišla na ranjenog čovjeka koji je izjavio da je izveden iz zgrade PU Bjelovar, da je strijeljan, zbog čega je on tražio da se tog ranjenog čovjeka odmah odvede u bolnicu u Bjelovar time da je u knjigu događaja unio tu informaciju. Prema tome, iz navedenih utvrđenja proizlazi da je Wagner Tihomir par sati nakon što je predao ključ osobama koje su došle po ratne zarobljenike dobio informaciju u svezi ranjene osobe koja je izjavila da je izvedena iz zgrade Policijske uprave Bjelovar te da je strijeljana, što je svjedok Wagner upisao u knjigu događaja, nakon čega je poduzeo radnje kao što opisuje u svom iskazu, nazivajući u više navrata I optuženika, te dajući nalog svjedoku Pandur Željku. Po mišljenju ovog suda, u situaciji kada svjedok Wagner Tihomir dobiva ranije navedene informacije, a on je voditelj smjene operativnog dežurstva u zgradi Policijske uprave Bjelovar, potpuno je neuvjerljivo da se u takvoj situaciji Wagner Tihomir ne bi sjetio i zapamtio osobe kojima je dao ključ od prostorija za zadržavanje, a kraj činjenice da mu je I optuženik rekao da će pripadnici specijalne policije doći po ratne zarobljenike, što je podrazumijevalo, kako navodi svjedok Wagner, da će im dati ključ od prostorija za zadržavanje. Zbog navedenih razloga neuvjerljiv je razlog zbog kojeg svjedok Wagner Tihomir nije siguran u identitet tri muške osobe, a koji razlog je svjedok naveo u iskazu od 5. rujna 2001. godine.

Nadalje, na glavnoj raspravi kod Županijskog suda u Bjelovaru 18.12.2001. g., te na glavnoj raspravi kod ovog suda 11. siječnja 2005. g., svjedok Wagner Tihomir navodi nove razloge kojima obrazlaže svoju nesigurnost u svezi identiteta tri muške osobe, te kojim

razlozima obrazlaže svoj iskaz sa zapisnika od 20. srpnja 2001. godine. U iskazima koje je dao na glavnim raspravama navodi da je u vremenskom periodu između obavijesnih razgovora u srpnju 2000. i srpnju 2001. g. primao anonimna prijeteća pisma, u kojima se prijetilo njemu i njegovoj obitelji, neka od tih pisama predavao je u Policijsku upravu Bjelovar, dan prije obavijesnog razgovora sa policijskim djelatnikom Novaković Stipom u srpnju mjesecu 2001. godine, sastao se sa NN osobom u lokalu Žabno, koja NN osoba je tražila da u predstojećem obavijesnom razgovoru tereti optuženike kako bi sačuvao živu glavu te kako ne bi bio procesuiran kao suučesnik, a istog dana navečer ispred vratiju stana ostavljena mu je puna plinska boca. Slijedećeg dana Novaković Stipo je s njim obavio obavijesni razgovor, za par dana dao je svoj svjedočki iskaz istražnom sucu Županijskog suda u Bjelovaru.

Po ocjeni ovog suda potpuno su neuvjerljive iznesene tvrdnje svjedoka Wagner Tihomira kojima obrazlaže da je u svjedočkom iskazu dana 20.7.2001. g. teretio II opt. – IV opt. zbog navedenih prijetnji.

Naime, kao što proizlazi iz zapisnika o ispitivanju svjedoka Wagner Tihomira od 20. srpnja 2001. g., svjedok Wagner Tihomir je izjavio da mu nisu bile upućivane prijetnje u svezi ovog predmeta, ali da je nakon inkriminiranog događaja bio premješten na drugo radno mjesto te je prekinuto njegovo redovno školovanje. Također u iskazu od 5. rujna 2001. godine ne govori o prijetnjama, a također ne govori da se Novaković Stipo tijekom obavijesnog razgovora s njim služio nekim nedopuštenim metodama. Tek na glavnoj raspravi kod Županijskog suda u Bjelovaru spominje ranije navedene prijetnje, kod kojih navoda ostaje u svom iskazu i na glavnoj raspravi kod ovoga suda.

Po ocjeni ovog suda ne postoji niti jedan razlog a niti logično objašnjenje, ukoliko bi bio istinit navod svjedoka Wagner Tihomira da je zbog opisanih prijetnji u svom prvom svjedočkom iskazu lažno teretio II opt. – IV opt., zašto o tim prijetnjama tek govori u svjedočkom iskazu na glavnoj raspravi 18.12.2001. g., a o istima ne govori u svjedočkim iskazima koje je iznio prije toga i to dana 20. srpnja 2001. g. i 5. rujna 2001. godine. Nadalje, postavlja se pitanje u čemu bi se sastojao interes odnosno motiv, prema iskazu svjedoka Wagner Tihomira, očito djelatnika policije da traže od navedenog svjedoka da lažno tereti optuženike koji su bili pripadnici policije, s time da je III optuženik još uvijek pripadnik policije. Sud ne vidi takav motiv i interes, niti ga sam svjedok nudi i obrazlaže. U prilog navedenog zaključka iskazuju svjedoci Hajdinjak Josip, Gregurević Branko, a također i Grabar Ivan. Naime, navedeni svjedoci, a posebno Hajdinjak Josip i Gregurević Branko, u svojim iskazima opisuju prijetnje koje su primili i kojima su bili izloženi nakon inkriminiranog događaja, tijekom policijskih izvida. Iz sadržaja tih prijetnji, o kojima isti govore, jasno proizlazi da je smisao prijetnji bio neotkrivanje počinitelja inkriminiranog događaja. Sud je usvojio navedene iskaze kao logične, uvjerljive koji ničim nisu dovedeni u sumnju. Prema tome, uzimajući u obzir navedeno utvrđenje, iskaz svjedoka Wagner Tihomira u dijelu u kojem tvrdi da je zbog opisanih prijetnji lažno teretio II – IV optuženike ukazuje se dodatno neuvjerljivim. Što se tiče načina obavljanja obavijesnog razgovora Novaković Stipe sa svjedokom Wagner Tihomir, nakon kojeg razgovora je svjedok Wagner Tihomir za par dana dao svoj svjedočki iskaz kod istražnog suca Županijskog suda u Bjelovar, kako proizlazi iz suglasnih navoda svjedoka Wagner Tihomira i Novaković Stipe, sud je usvojio iskaz svjedoka Novaković Stipe da se tijekom obavljanja obavijesnog razgovora nije služio nikakvim nedopuštenim metodama, s obzirom da ni sam svjedok Wagner Tihomir ne tvrdi da bi se svjedok Novaković Stipo koristio nedopuštenim metodama, što više sam navodi da ga je Novaković Stipe pitao u svezi II opt. – IV opt., te da je istome dao svoju obavijesnu izjavu u

skladu sa razgovorom sa NN osobom u lokalu Žabno. S obzirom na navedeno, za ocjenu iskaza svjedoka Wagner Tihomira u biti su nebitne tvrdnje svjedoka Penić Slavka u dijelu u kojem navodi da mu je Novaković Stipo tijekom obavijesnog razgovora prijetio s obzirom da dakle on govori o obavijesnom razgovoru između njega i Novaković Stipe. Bez obzira na iznijeto, sud je usvojio iskaz svjedoka Novaković Stipe i u svezi načina obavljanja obavijesnog razgovora sa svjedokom Penić Slavkom, u kojem opisuje zakoniti način obavljanja obavijesnog razgovora, dok u tom dijelu nije usvojen iskaz svjedoka Penić Slavka, iz razloga što niti jedan drugi svjedok s kojim je Novaković Stipo obavljao obavijesne razgovore, a riječ je o svjedocima Wagner Tihomiru, Hajdinjak Josipu, Lončarić Milanu, a također i Kupsjak Stjepanu, ne tvrde da se Novaković Stipo tijekom obavljanja obavijesnih razgovora sa njima služio nedopuštenim metodama kao primjerice prijetnjama, ucjenama i slično.

Što se tiče svjedoka Pintera Ive, Radojčić Siniše, Ščuković Željka, Bušić Dražena i Štajduhar Dražena, policijskih službenika različitih policijskih postaja, koji su tijekom 2000. godine obavljali obavijesne razgovore, koji su u svojim iskazima naveli da se prilikom obavljanja razgovora nisu služili nikakvim nedopuštenim metodama, te da su razgovore obavili profesionalno, po ocjeni ovog suda tim iskazima ničim nisu dovedeni u sumnju ranije navedeni ovosudni zaključci u svezi iskaza svjedoka Wagner Tihomira.

Slijedom svega navedenog sud je usvojio iskaz svjedoka Wagner Tihomira sa zapisnika od 20. srpnja 2001. g. u kojem decidirano navodi da su te tri muške osobe bile II opt. – IV opt., a kod kojeg iskaza je ostao u kasnijim fazama postupka osim u pogledu identiteta te tri muške osobe, dok nisu usvojeni kasniji iskazi svjedoka Wagner Tihomira u dijelu u kojem navodi da ne zna identitet navedene tri muške osobe.

Kao što je ranije navedeno, sud je usvojio navedeni iskaz svjedoka Wagner Tihomira i iz razloga što je isti potvrđen drugim dokazima u pogledu niza okolnosti, iz čega slijedi zaključak da je riječ o uvjerljivom i okolnosnom iskazu.

Naime, na temelju suglasnih iskaza svjedoka Hajdinjak Josipa, Gregurević Branka i Musić Josipa, koje sud u tom dijelu usvaja kao suglasne, ničim dovedene u sumnju, utvrđeno je da je nakon inkriminiranog događaja, tijekom policijskih izvida operativnog tima, čiji članovi su bili Gregurević Branko i Musić Josip, Hajdinjak Josip na samo razgovarao sa Wagner Tihomirom, nakon kojeg razgovora su Gregurević Branko i Musić Josip obavili obavijesni razgovor sa Wagner Tihomirom u Policijskoj postaji Koprivnica. U svezi sadržaja razgovora sa Wagner Tihomirom, Hajdinjak Josip je u iskazima od 17.07.2001. g. i 19.09.2001. g., kod kojih iskaza je ostao na glavnim raspravama, naveo da mu je Wagner Tihomir rekao da je I opt. Markešić Luka od njega tražio ključ od prostorija za zadržavanje, da je njemu dao taj ključ, time da je u iskazu 17.07.2001. g. još nadodao da mu je Wagner Tihomir rekao da je u to vrijeme zapazio određeni broj policajaca, među kojima i Orlovića. Svjedok Wagner Tihomir u svim svojim iskazima potvrđuje da je sa Hajdinjak Josipom razgovarao na samo, u svezi sadržaja razgovora naveo je da je Hajdinjak Josipu rekao kao što je to rekao u svjedočkim iskazima u ovom kaznenom predmetu. Prema tome, nema nikakve dvojbe da su Hajdinjak Josip i Wagner Tihomir razgovarali na samo te da je Wagner Tihomir, kako prema njegovom iskazu, tako i prema iskazu Hajdinjak Josipa, u tom razgovoru spomenuo I optuženika kao osobu koja je došla u zgradu Policijske uprave, te je istu spominjao u kontekstu davanja ključa od prostorija za zadržavanje, prema iskazu Hajdinjak Josipa u smislu da je I optuženik tražio ključ od prostorija za zadržavanje te da je njemu dao ključ, a prema iskazu Wagner Tihomira u smislu da je I optuženik rekao da će tijekom večeri

doći pripadnici specijalne policije i odvesti ratne zarobljenike, što je podrazumijevalo da će istima dati ključ od prostorija za zadržavanje.

Nadalje, iz suglasnih iskaza svjedoka Oulovski Nevena, Sučić Pere, Grabar Ivana, Hajdinjak Josipa te Wagner Tihomira, nedvojbeno proizlazi da su se ulazna vrata, kroz koja se ulazilo u hodnik, iz kojeg hodnika se ulazilo u prostorije za zadržavanje, zaključavala, te da se ključ nalazio kod voditelja smjene operativnog dežurstva. Uzimajući u obzir navedeno utvrđenje, logična je i uvjerljiva tvrdnja svjedoka Wagner Tihomira da je po dolasku II opt. – IV opt. jednom od njih dao ključ od navedenih ulaznih vratiju, a u skladu sa navođenjima I optuženika da će tijekom večeri doći djelatnici specijalne policije po ratne zarobljenike, što je podrazumijevalo da će istima dati i ključ od ulaznih vratiju od prostorija za zadržavanje. Također, navodi svjedoka Wagner Tihomira o angažiranju vozila za prijevoz ratnih zarobljenika s kojim vozilom je bio zadužen Dolanjski Ivan, potvrđeni su drugim dokazima. Naime, svjedok Dolanjski Ivan naveo je da je radeći u PU Bjelovar na radnom mjestu referenta nabave za potrebe kuhinje, mehaničarske radionice, spremačica i za potrebe drugih službi bio zadužen sa vozilom marke «Citroen 15» koje vozilo je imalo kućicu, bilo je namijenjeno samo prijevozu stvari, u kućici nisu bila instalirana nikakva sjedala, vozilo je imalo civilne registarske oznake, bilo je bijele boje. Opisao je postupak zaduživanja i razduživanja sa tim vozilom. Tijekom 1991. godine, ne sjeća se točnog datuma, ujutro je došao na posao, bilo mu je rečeno da nema ključeva od vozila «Citroen 15» s kojima se svakodnevno koristio. Par dana se koristio jednim plavim «Golfom», kada je po nalogu otišao u Koprivnicu od kud je dovezao vozilo marke «Citroen 15» s kojim se inače koristio. Iz iskaza svjedoka Kovač Save proizlazi da su do mjesta strijeljanja prevoženi u kombi vozilu sivo-bijele boje. Premda Kovač Savo tijekom postupka različito iskazuje prilikom opisivanja vozila u pogledu nekih detalja, pa tako primjerice jedanput navodi da je vozilo imalo sjedala, drugi puta navodi da je imalo drvene klupe, u svim svojim iskazima suglasno navodi da se radilo o vozilu sivo bijele boje, da se radilo o kombi vozilu, odnosno o povišenom vozilu. Također i svjedok Lončarić Milan, koji se nalazio na punktu u Narti, u svom iskazu opisuje dolazak dva vozila, jedno vozilo marke «Citroen» bijele boje sa kućicom, a drugo vozilo marke «Golf» žute odnosno narančaste boje s naljepnicom INA trgovina, time da u svezi dolaska tih vozila navodi da je do njih došla osoba s kapom preko lica koja im je rekla da će ubrzo čuti pucnjavu i da se na to ne obaziru s time da je nakon toga za 15-20 minuta čuo pucnjavu, a za oko pola sata do njih je došao ranjeni Kovač Savo. Uzimajući u obzir navedene iskaze svjedoka Dolanjski Ivana, Kovač Save i Lončarić Milana, koje sud usvaja kao logične i podudarne, koji ničim nisu dovedeni u sumnju, po ocjeni ovog suda može se izvesti nedvojbeni zaključak da su ratni zarobljenici i civil Kovač Savo prevoženi u vozilu marke «Citroen 15» s kojim vozilom je bio zadužen Dolanjski Ivan, a koje vozilo je bilo predmet očevida, jer su s tog vozila izuzimani uzorci zemlje i tekstilnih vlakana, kao što proizlazi iz zapisnika o vještačenju tragova zemlje i tekstilnih vlakana. Uzimajući u obzir navedeno utvrđenje, iskaz svjedoka Wagner Tihomira u dijelu u kojem opisuje angažiranje dostavnog vozila koje se koristilo za potrebe kuhinje, a s kojim vozilom je bio zadužen Dolanjski Ivan, ukazuje se istinitim jer je dakle potvrđen navedenim dokazima. Navedeno utvrđenje ničim ne dovodi u sumnju svjedok Markešić Tomo u dijelu u kojem ne potvrđuje kontakt sa Wagner Tihomirom u svezi angažiranja navedenog vozila s obzirom da u biti isti navodi da se toga ne sjeća. Također, navedeno utvrđenje ničim ne dovodi u sumnju i činjenica što svjedok Wagner Tihomir tijekom postupka djelomično različito iskazuje u pogledu načina angažiranja tog dostavnog vozila, s obzirom da i sam navodi da se točno ne sjeća da li se ključ od dostavnog vozila nalazio kod Dolanjski Ivana, zbog čega bi netko od policajaca išao njegovoj kući po ključ, ili se ključ nalazio, kao i ostali ključevi od službenih vozila, u prostoriji trećeg

dežurnog, dakle kod Markešić Tome, s time da tijekom cijelog postupka Wagner Tihomir tvrdi da su poduzete određene radnje u svrhu angažiranja dostavnog vozila.

Što se tiče činjenice da su sa navedenog dostavnog vozila izuzeta tekstilna vlakna te uzorci zemlje, koji su bili predmet vještačenja, te da se navedenim vještačenjem nije utvrdila podudarnost tih tragova sa tekstilnim vlaknima izuzetih sa odjeće odnosno sa uzorcima zemlje izuzetih sa mjesta pronalaska leševa, po ocjeni ovog suda tim vještačenjem ničim nisu dovedeni u sumnju ranije navedeni ovosudni zaključci s obzirom da vještačenje uzoraka tekstilnih vlakana nije dalo nikakve rezultate zbog razloga kako se to navodi u zapisniku o vještačenju, a vještačenje uzoraka zemlje očito nije relevantno s obzirom na mjesta na vozilu s kojeg su uzorci zemlje izuzeti s jedne strane, te s druge strane s obzirom na činjenicu da nije utvrđena podudarnost uzoraka zemlje izuzete s mjesta pronalaska leševa i uzoraka zemlje koja je izuzeta sa čizmama strijeljanih osoba, a po logici stvari u tom dijelu bi se trebala utvrditi podudarnost između uzoraka zemlje jer je realno za očekivati da se na čizmama nalazila zemlja s mjesta strijeljanja. Na temelju prikupljenih podataka od nadležnih tijela i iskaza ispitanih svjedoka utvrđeno je da više ne postoje uzorci zemlje i tekstilnih vlakana koji su bili predmet vještačenja, tako da nije moguće obnoviti vještačenje istih. Što se tiče mulažiranog traga vozila koji je izuzet s mjesta pronalaska leševa, na temelju provedenih dokaza, dakle prikupljenih podataka od nadležnih tijela i ispitanih svjedoka, nije utvrđeno da li je taj trag bio predmet vještačenja, a također nije utvrđeno da bi taj trag još uvijek postojao, premda je na temelju iskaza svjedoka Daić Žarka, koji je izuzeo mulažirani trag, utvrđeno da je izuzeti trag predan u Policijsku postaju Koprivnica u vrijeme kad je operativni tim provodio izvide, zbog čega nije moguće eventualno obnoviti vještačenje istog. S obzirom na navedena utvrđenja, nije postojala nikakva potreba da se još ispituje kao svjedok Radičić Stevo, koji je sa Daić Žarkom sudjelovao na očevidu, a na okolnost postupanja sa izuzetim materijalnim tragovima, tim više što svjedok Daić Žarko navodi da je po nalogu Hajdinjak Josipa naknadno, nakon očevida, sam izuzimao mulažirani trag.

Što se tiče činjenice da svjedoci Grabar Ivan, Markešić Tomo, koji su u inkriminirano vrijeme radili u operativnom dežurstvu sa Wagner Tihomirom, Grabar Ivan u istoj prostoriji sa Wagner Tihomirom, a Markešić Tomo u posebnoj susjednoj prostoriji, te svjedok Penić Slavko ne potvrđuju navode Wagner Tihomira u svezi dolaska optuženika, u svezi njegovog obraćanja Markešić Tomi radi vozila odnosno ključa od vozila, te u svezi njegovog obraćanja Penić Slavku da bude blizu II – IV opt. radi potrebite pomoći, s time da mu je Penić Slavko vratio ključ od podrumskih prostorija, po ocjeni ovog suda time se ničim ne umanjuje vjerodostojnost iskaza svjedoka Wagner Tihomira s obzirom na razloge zbog kojih navedeni svjedoci ne potvrđuju navode svjedoka Wagner Tihomira. Naime, svjedok Penić Slavko u biti navodi da se on ne sjeća što je radio s ¾. 10.1991. g. te što je bilo tog dana, ne sjeća se da li je uopće tada bio u službi, pa se slijedom toga niti ne sjeća da bi od Wagner Tihomira dobivao bilo kakvu naredbu, ne sjeća se da bi u zgradi Policijske uprave s ¾. 10.1991. g. vidio tri osobe u maskirnim odorama koje bi iz prostorija za zadržavanje izvodile ratne zarobljenike. Također i svjedoci Grabar Ivan i Markešić Tomo navode da se ne sjećaju događaja o kojima je u svezi njih iskazivao svjedok Wagner Tihomir. Uzimajući u obzir citirane navode svjedoka Grabar Ivana, Markešić Tome i Penić Slavka, u kojima tvrde da se u biti ne sjećaju događaja o kojima govori svjedok Wagner Tihomir, po ocjeni ovog suda neuvjerljive su tvrdnje navedenih svjedoka da se sjećaju da inkriminirane noći u zgradi Policijske uprave Bjelovar nisu vidjeli ni jednog optuženog, zbog čega ti svjedoci ničim nisu doveli u sumnju vjerodostojnost iskaza svjedoka Wagner Tihomira.

S obzirom da su svjedoci Grabar Ivan, Markešić Tomo i Penić Slavko izjavili da se ne sjećaju događaja o kojima je u svezi njih iskazivao svjedok Wagner Tihomir, sud je temeljem čl. 322. st. 4. toč. 2. ZKP odbio dokazni prijedlog optužbe za suočenjem svjedoka Wagner Tihomira sa navedenim svjedocima na predložene okolnosti, s obzirom da u svezi istih svjedoci nisu različito iskazivali, jer su svjedoci Grabar Ivan, Markešić Tomo i Penić Slavko naveli da se tih okolnosti ne sjećaju.

Sud nije usvojio iskaze svjedoka Dukić Josipa, susjeda i prijatelja I optuženika, i Franić Ane, sestre I optuženika, koji svjedoci suglasno obrani I optuženika navode da je 03.10.1991. godine I optuženik kod kuće slavio rodendan, te da tijekom večeri i noći nije izbivao iz kuće, iz razloga što je riječ o svjedocima koji zbog svog odnosa sa I optuženikom su prirodno zainteresirani na strani I optuženika i imaju interesa lažno iskazivati u korist I optuženika, zbog čega sud nije usvojio navedene iskaze, kao i obranu I optuženika, a kraj činjenice da su isti u protivnosti sa iskazima svjedoka Wagner Tihomira.

Što se tiče iskaza svjedoka Mašinović Hamdije i Trogrlić Josipa, zapovjednika specijalne jedinice policije, čiji pripadnici su u inkriminirano vrijeme bili II – IV optuženi, tim svojim iskazima navedeni svjedoci ničim nisu doveli u sumnju vjerodostojnost iskaza svjedoka Wagner Tihomira, pogotovo ako se ima u vidu iskaz svjedoka Mašinović Hamdije koji je izjavio da on nije vodio posebnu brigu odnosno nadzor gdje se nalazi pojedini pripadnik specijalne policije kad su bili smješteni u bazama, već su njegovi podređeni trebali znati gdje im se nalaze njihovi podređeni. Što se tiče iskaza svjedoka Trogrlić Josipa, njegova tvrdnja da je apsolutno siguran da II opt. Radić Zdenko tijekom noći 3/4. 10.1991. g. nije napuštao bazu na prostoru Kamenitovca predstavlja u stvari njegov zaključak, kojim po ocjeni ovog suda svjedok ne dovodi u sumnju vjerodostojnost iskaza svjedoka Wagner Tihomira. Naime, svjedok Trogrlić Josip u svojem iskazu opisuje da bez odobrenja nitko nije mogao napustiti bazu u Kamenitovcu, gdje je on bio zapovjednik, s time da mu je II opt. Radić Zdenko bio zamjenik, dok su se III opt. i IV opt. nalazili u bazi Kukavica, slijedom čega zaključuje i tvrdi da je apsolutno siguran da II optuženik tijekom inkriminirane noći nije napuštao bazu. Dakle, riječ je o zaključku svjedoka, koji ni u kom slučaju ne isključuje mogućnost da je II optuženik inkriminirane večeri i noći na određeno vrijeme napustio bazu, zbog čega se po ocjeni ovog suda iskazima svjedoka Mašinović Hamdije i Trogrlić Josipa ne dovodi u sumnju vjerodostojnost iskaza svjedoka Wagner Tihomira.

Također, ni svjedoci Vuković Ilija, Prigl Darko, Rudec Goran, Gale Dinko, Cindrić Mirko, Cikoja Stipan i Prpić Darko, u inkriminirano vrijeme djelatnici Policijske postaje Bjelovar, svojim iskazima u kojima tvrde da inkriminirane večeri i noći nisu vidjeli optuženike u zgradi Policijske uprave Bjelovar ničim ne dovode u sumnju vjerodostojnost iskaza svjedoka Wagner Tihomira. Naime, svjedok Prpić Darko navodi da je inkriminirane noći radio na poslovima osiguranja u auto parku dvorišta PU bjelovarske, da tijekom noći nije bilo ni ulaska ni izlaska vozila iz dvorišta niti je vidio optuženike. Svjedok Prigl Darko navodi da je inkriminirane noći radio na poslovima osiguranja zgrade PU Bjelovar, da je osiguravao prednju stranu zgrade, te da nije vidio nikog od optuženih. Svjedoci Vuković Ilija, Rudec Goran, Cikoja Stipan i Cindrić Mirko navode da su se inkriminirane večeri odnosno noći nalazili u zgradi PU Bjelovar, te da nitko od optuženika nije dolazio u zgradu, s time da svjedok Cindrić Mirko navodi da se tijekom večeri raspitivao da li je netko došao iz specijalne jedinice policije, posebno se raspitivao za III opt. Maras Zorana, a sve iz razloga kako je to opisao. Svjedok Gale Dinko se ne sjeća da li se inkriminirane večeri i noći nalazio u službi. Prema tome, svi navedeni svjedoci tvrde da inkriminirane večeri i noći nisu vidjeli optuženike. Sud nije u usvojio iskaze navedenih svjedoka zbog slijedećih razloga. Naime,

navedeni svjedoci su djelatnici policije, kolege optuženika, s kojima su se svjedoci poznavali, što više neki od navedenih svjedoka su sa II – IV optuženima bili i pripadnici specijalne policije, zbog čega po ocjeni ovog suda postoji prirodna zainteresiranost navedenih svjedoka da svjedoče u korist optuženika. Nadalje, navedeni svjedoci, osim Prpić Darka, ispitani su u svezi inkriminiranog događaja tek na glavnoj raspravi kod ovoga suda, dakle svjedočili su o događaju od prije 13 godina. Neživotno je i nerealno da se u takvoj situaciji navedeni svjedoci sjećaju da točno određene večeri i noći nisu vidjeli optuženike u zgradi Policijske uprave Bjelovar. Također, svjedoci Prpić Darko i Prigl Darko, koji su radili na poslovima osiguranja, tvrde, a posebno svjedok Prpić Darko, da inkriminirane večeri i noći nije bilo ulaska ni izlaska vozila iz dvorišta zgrade Policijske uprave Bjelovar. S obzirom da je nedvojbeno utvrđeno, a kao što je ranije navedeno, da su inkriminirane noći oštećeni iz izreke presude izvedeni iz prostorija za zadržavanje zgrade PU Bjelovar na dvorište zgrade gdje su ukrcani u vozilo i nakon toga izvezeni iz dvorišta zgrade PU Bjelovar, slijedi zaključak da su svjedoci Prpić Darko i Prigl Darko morali vidjeti izvođenje oštećenih iz zgrade do vozila, te odvođenje iz dvorišta Policijske uprave Bjelovar, međutim te činjenice ne potvrđuju u svojim iskazima. Zbog navedenih razloga sud nije usvojio iskaze navedenih svjedoka.

Slijedom svega navedenog po ocjeni ovog suda ranije navedeni iskaz svjedoka Wagner Tihomira ukazuje se vjerodostojan jer je potvrđen drugim, ranije navedenim dokazima, u pogledu niza okolnosti, zbog čega sud istog usvaja te na osnovi istog utvrđuje u smislu kako je ranije navedeno, dakle da je dana 03.10.1991. godine oko 19,00 sati I opt. Markešić Luka došao u zgradu PU Bjelovar te je rekao voditelju smjene operativnog dežurstva Wagner Tihomiru da će tijekom večeri doći pripadnici specijalne policije i odvesti ratne zarobljenike, te da su nakon toga negdje između 21,00 – 22,00 sata došli II opt. – IV opt., da je jedan od njih Wagner Tihomiru predao spisak osoba na kojem se nalazilo 5-8 osoba, rekavši da su došli po te osobe, nakon čega je Wagner Tihomir toj osobi predao ključ od podrumskih prostorija gdje se nalazila ćelija s ratnim zarobljenicima.

Temeljem čl. 322. st. 4. toč. 2. ZKP odbijeni su dokazni prijedlozi branitelja I optuženika za ispitivanjem svjedoka Štefanec Milana na okolnost načina rada i funkcioniranja Policijske uprave, za ispitivanjem svjedoka Dečak Đure i Jezerčić Miroslava, Đanko Luke, Gugić Ante, Ban Borislava, Gilja Ante, Huško Josipa i Kreći Slavka, na okolnost načina postupanja I opt. Markešić Luke prema ratnim zarobljenicima tijekom Domovinskog rata, te za ispitivanjem svjedoka Trogrlić Josipa, na istu okolnost, te na okolnost da su mu bile upućivane prijete nakon svjedočenja kod ovoga suda, iz razloga što je riječ o nevažnim činjenicama odnosno ne postoji povezanost između činjenica koje bi tim dokazima trebalo utvrditi i odlučnih činjenica u ovom kaznenom predmetu.

Wagner Tihomir navodi da se cijelo vrijeme nalazio u prostoriji operativnog dežurstva, u kojoj je predao ključ od podrumskih prostorija i u kojoj mu je ključ vraćen, da ni u jednom trenutku nije izlazio iz te prostorije, da su čak i vrata bila zatvorena, tako da on osobno nije vidio niti ne zna tko je sve bio tada odveden. Dakle, Wagner Tihomir nema saznanja što se kasnije dešavalo nakon što je predao ključ od prostorija za zadržavanje jednom od II – IV optuženika.

U optužnici se II - IV optuženici terete da su, nakon što su od Wagner Tihomira uzeli ključeve, maskirani sa kapama s prorezima za oči na glavama sišli do prostorija za zadržavanje iz kojih su izveli ratne zarobljenike i civila Kovač Savu, da su iste smjestili u dostavno vozilo marke «Citroen» te ih u pratnji osobnog vozila marke «Golf» odvezli do mjesta strijeljanja gdje su, sa još jednom NN osobom, u iste ispalili iz automatskih i vojničkih

pušaka više projektila na koji način su ubili ratne zarobljenike, a civila Kovač Savu teško tjelesno ozlijedili.

Po ocjeni ovog suda, niti iz jednog dokaza ne proizlazi da su II opt. – IV opt. počinili navedene inkriminirane radnje za koje se terete.

Naime, svjedok Kovač Savo u iskazu sa zapisnika od 13. rujna 2001. g. najprije je naveo da su do ćelije došle dvije muške osobe, jedna u maskirnoj odori i kapom preko lica, za drugu se ne sjeća kako je bila odjevena. Prozivali su ih imenom i prezimenom te su ih izveli iz ćelije i odveli do kombija koji se nalazio u dvorištu PU Bjelovar, gdje ih je osoba u maskirnoj odori s kapom na glavi ugurala u kombi. U nastavku iskaza je naveo da je zapravo do ćelije došla samo jedna osoba, da se ne sjeća kako je bila odjevena, koliko se sjeća ta osoba ništa nije imala na glavi i preko lica, na dvorištu kod kombija čekala je osoba u maskirnoj uniformi sa kapom na glavi preko lica koja ih je ugurala u kombi. Iz zgrade su izvedeni kroz dvorišni ulaz zgrade. Nije siguran da li je s kombijem upravljala osoba u maskirnoj odori s kapom na glavi, ne zna što je bilo s drugom osobom koja je došla po njih koja ih je izvela iz ćelije, tu osobu kasnije nije vidio ni na dvorištu ni u šumi. U šumi su bile četiri osobe u maskirnim odorama sa kapama na glavi preko lica koje osobe su pucale u njih sa udaljenosti od oko dva metra. Ispaljena su dva rafala, ne može reći da li je među njima bio i vozač kombija. Na glavnoj raspravi 14. prosinca 2001. godine naveo je da je do ćelije došla jedna osoba u maskirnoj uniformi koja ih je izvela iz zgrade na dvorište do kombija gdje se nalazila još jedna osoba u maskirnoj uniformi sa kapuljačom preko lica. Kad su se sa kombijem zaustavili na punktu na kojem je kasnije ranjen tražio pomoć, iz kombija su svi izašli. Na mjestu strijeljanja u njih su pucale četiri osobe, ni jednu od njih nije prepoznao iz razloga što ih nije poznavao ili ih nije mogao vidjeti zbog mraka. Koliko se sjeća bila su ispaljena dva rafala, nije mogao objasniti kako to da su bila ispaljena samo dva rafala a s druge strane je naveo da su u njih pucale četiri osobe. Na glavnoj raspravi dana 24. veljače 2005. godine, svjedok Kovač naveo je da je po njih u ćeliju došla jedna osoba, koja ih je izvodila jednog po jednog do kombija, ta osoba imala je na glavi kapu preko lica tako da joj nije mogao vidjeti lice. Kad su mu predočeni raniji navodi, naveo je da se u biti ne sjeća da li su do ćelije došle dvije osobe ili samo jedna, te da li su te osobe odnosno ta osoba imale kapu na glavi preko lica. Ostao je kod navoda da ih je u kombi ugurala osoba koja je na glavi preko lica imala crnu kapu, nadodao je da od momenta izvođenja iz ćelije pa do ukrcavanja u kombi i kretanja sa kombijem nije vidio više od jedne osobe, riječ je o osobi koja ih je ugurala u kombi. U kombiju osim vozača i njih koji su izvedeni iz ćelije i ukrcani u kombi nije bilo drugih osoba. U svezi strijeljanja naveo je da nije mogao vidjeti da li su sve četiri osobe imale automatske puške u rukama, ali misli da su sve četiri osobe pucale na njih, s time da je čuo jedan do dva rafala. Ne zna objasniti od kud su došle te četiri osobe. Ne zna da li se među navedenim osobama koje su pucale na njih nalazila osoba koja ih je izvodila iz ćelije, koja ih je ugurala u kombi i koja je upravljala sa kombijem. U inkriminirano vrijeme nije poznavao optuženike. Na izričito pitanje naveo je da u opisanim događajima nije vidio nikog od optuženih.

Svjedok Lončarić Milan naveo je da su na punkt u Narti iz smjera Bjelovara došla dva vozila, jedno vozilo marke «Golf» žute odnosno narančaste boje s naljepnicom INA trgovina, a drugo vozilo marke «Citroen» bijele boje sa kućicom. Do njih je došla jedna osoba koja je preko lica imala navučenu kapu sa prorezima za oči koja im je rekla da će ubrzo čuti pucnjavu i da se na to ne obaziru. U vozilu marke «Golf» na mjestu vozača sjedila je osoba koju nije mogao identificirati, drugih osoba nije vidio. Od tih vozila nalazio se udaljen oko desetak metara. Oba vozila su se okrenula i otišla u smjeru Bjelovara. Za 15-20 minuta čula se neka pucnjava, za pola sata nakon toga došao je na punkt ranjeni Kovač Savo.

Prema tome, svjedok Kovač Savo u svojim iskazima od 13.9.2001. i 14.12.2001. navodi da ih je iz ćelije izvodila jedna osoba, u maskirnoj odori, koja preko lica nije imala navučenu kapu s prorezima za oči dakle lice joj je bilo vidljivo, a da se kod kombija na dvorištu nalazila druga osoba u maskirnoj odori sa kapom s prorezima za oči navučenom preko lica koja ih je ugurala u kombi, s time da nije siguran da li je s kombijem upravljala navedena druga osoba, dok osobu koja ih je izvodila iz ćelije kasnije nije vidio. Na glavnoj raspravi 24. veljače 2005. g. najprije navodi da ih je izvodila iz ćelije osoba koja je imala preko lica navučenu kapu s prorezima za oči, da bi kasnije, nakon što su mu predočeni raniji navodi nadodao da se više ne sjeća da li je ta osoba bila maskirana ili nije. Kategorički je ostao kod tvrdnje da je siguran da ih je u kombi ugurala maskirana osoba. U svim iskazima tvrdi o prisutnosti četiri osobe na mjestu strijeljanja, time da je na glavnoj raspravi nadodao da od optuženih nikoga nije vidio u opisanim događanjima, a inače u inkriminirano vrijeme nikoga od optuženih nije poznavao.

Svjedok Lončarić Milan, kao što je navedeno, govori o prisutnosti dviju osoba na punktu u Narti, jedna koja je sjedila na mjestu vozača u vozilu marke «Golf», a druga, za koju zaključuje da je izašla iz vozila marke «Citroen», koja je imala preko lica navučenu kapu, dakle bila je maskirana, a koja im je rekla da će uskoro čuti pucnjavu na koju se ne trebaju obazirati.

Ocjena je ovog suda da se iz citiranih iskaza svjedoka Kovač Save ne može izvesti zaključak da su u izvođenju ratnih zarobljenika i civila Kovač Save sudjelovale tri osobe, a isto tako ne može se izvesti zaključak da su te tri osobe, kako se tvrdi u optužnici, bili II – IV optuženi. Naime, u iskazima koje je svjedok Kovač Savo dao 2001. godine, dakle u vrijeme kad mu je sjećanje nedvojbeno bilo svježije, svjedok navodi da je u izvođenju iz ćelije sudjelovala nemaskirana osoba, dakle lice joj je bilo vidljivo. Unatoč tome, na glavnoj raspravi dana 24. veljače 2005. godine svjedok Kovač navodi da u opisanim događanjima nije vidio nikog od optuženih, iz čega slijedi zaključak da nitko od optuženih nije sudjelovao u izvođenju ratnih zarobljenika i Kovača iz prostorija za zadržavanje do kombija. Prema iskazu svjedoka Kovač Save i Lončarić Milana proizlazi da se u vozilu marke «Citroen», kojim vozilom su se prevozili ratni zarobljenici i Kovač Savo, osim njih nalazila još jedna osoba, koja osoba je upravljala sa vozilom, koja je bila maskirana, dakle imala je preko lica navučenu kapu a kako to tvrdi svjedok Lončarić. Svjedok Kovač ne zna da li je sa kombijem upravljala osoba koja ih je izvodila iz ćelije odnosno osoba koja ih je ugurala u kombi. S obzirom na iznijeto, na temelju iskaza svjedoka Kovača i Lončarića ne može se dakle utvrditi koja osoba je upravljala sa kombijem marke «Citroen». Nadalje, svjedok Lončarić navodi da je u vozilu marke «Golf» vidio samo jednu osobu, na mjestu vozača, a koje vozilo se zaustavilo na punktu u Narti zajedno sa vozilom marke «Citroen», koje vozilo je kasnije prepoznao u Policijskoj postaji Koprivnica. Prema tome, iz iskaza svjedoka Kovača i Lončarića proizlazi da je u svakom vozilu bila jedna osoba koja je upravljala vozilom, s time da se iz njihovih iskaza ne može izvesti zaključak o identitetu tih osoba, pa tako ni zaključak da je s tim vozilima upravljao netko od optuženih. Dakle, na temelju tih iskaza ne može se izvesti zaključak, a kao što se tvrdi u optužnici, da su u prijevozu ratnih zarobljenika i civila Kovača sudjelovali II – IV optuženi.

Kovač Savo tijekom cijelog postupka tvrdi da su se na mjestu strijeljanja nalazile četiri osobe, tvrdi da su sve četiri osobe pucale, najprije navodi da misli da je čuo dva rafala, na glavnoj raspravi kod ovog suda navodi da je čuo jedan do dva rafala, da nije vidio da li su sve četiri osobe imale u rukama puške iz kojih bi pucale, nije mogao objasniti svoju tvrdnju da su

sve četiri osobe pucale kraj navoda da je čuo samo dva rafala. Uzimajući u obzir iznijete navode svjedoka Kovača, po ocjeni ovog suda slijedi zaključak da nije dokazano da bi sve četiri osobe pucale, jer svjedok tvrdi da je čuo jedan do dva rafala, dakle nemoguće je da bi sve četiri osobe pucale, već maksimalno dvije, a moguće je da je pucala i samo jedna osoba s obzirom na broj rafala. Isto tako, na temelju iskaza svjedoka Kovača ne može se utvrditi identitet tih osoba.

Uzimajući u obzir citirana utvrđenja, po ocjeni ovog suda, na temelju iskaza svjedoka Kovača i Lončarića ne može se utvrditi da su tri osobe sudjelovale u izvođenju ratnih zarobljenika i civila Kovača iz prostorija za zadržavanje do dostavnog vozila marke «Citroen», da su tri osobe sudjelovale u prevoženju istih do mjesta strijeljanja, s obzirom da isti govore o manjem broju osoba, a također se ne može utvrditi da je netko od II – IV optuženika u tome sudjelovao, s obzirom da svjedoci Kovač i Lončarić ne mogu identificirati osobe, odnosno svjedok Kovač tvrdi da optuženike nije vidio u opisanim događanjima. Isto tako, na temelju iskaza svjedoka Kovača ne može se utvrditi da li je netko od optuženika bio prisutan na mjestu strijeljanja, ne može se utvrditi tko je od prisutnih četiriju osoba pucao na ratne zarobljenike i civila s obzirom da je izvjesno utvrđeno, prema iskazu svjedoka Kovača, da sve četiri osobe nisu pucale, jer je čuo samo rafal ili dva, dakle maksimalno su pucale dvije osobe, a moguće je da je pucala i jedna osoba.

Postavlja se pitanje da li se na osnovi utvrđenja da su II – IV optuženici došli po ratne zarobljenike te da im je od strane Wagner Tihomira predan ključ od prostorija za zadržavanje, u kojima su se nalazili, između ostalog, i oštećeni iz izreke presude, može izvesti pouzdan zaključak da su II – IV optuženici nakon toga sudjelovali u inkriminiranim radnjama iz izreke presude za koje se terete, dakle da su sudjelovali u izvođenju ratnih zarobljenika i civila Kovača iz prostorija za zadržavanje do dostavnog vozila, da su sudjelovali u prevoženju istih do mjesta strijeljanja te da su sudjelovali i u strijeljanju istih, te da li se može izvesti pouzdani zaključak za svakog od II – IV optuženog u kojoj od tih inkriminiranih radnji je sudjelovao.

Naime, prema čl. 35. st. 3. KZ supočinitelji kaznenog djela su dvije ili više osoba koje na temelju zajedničke odluke počine kazneno djelo tako da svaka od njih sudjeluje u počinjenju ili na drugi način (bitno pridonosi) počinjenju kaznenog djela. Dakle, za supočiniteljstvo se traži postojanje subjektivne komponente, koja se sastoji u zajedničkoj odluci da se kazneno djelo počini, te postojanje objektivne komponente, koja se sastoji u zajedničkom počinjenju djela koje se može sastojati u sudjelovanju u radnji počinjenja kaznenog djela, a također se može sastojati u radnji koja ne predstavlja radnju počinjenja djela, ali je nužno da se tom radnjom bitno doprinosi počinjenju kaznenog djela. Naravno, radnja svakog supočinitelja mora biti individualizirana te mora biti nedvojbeno utvrđeno da je svaki od supočinitelja počinio tu radnju.

Prema tome, nužno je sa sigurnošću utvrditi da je svaki od II – IV optuženih sudjelovao u supočiniteljskim radnjama za koje se terete, dakle u izvođenju oštećenih iz prostorija za zadržavanje, u prevoženju istih do mjesta strijeljanja, te u strijeljanju istih.

Po ocjeni ovog suda, na temelju utvrđenja da su II – IV optuženici došli po ratne zarobljenike te da im je predan ključ od prostorija za zadržavanje ne može se izvesti pouzdani zaključak da su svi navedeni optuženici nakon toga sudjelovali u inkriminiranim radnjama za koje se terete, dakle da su sudjelovali u izvođenju ratnih zarobljenika i civila Kovača iz prostorija za zadržavanje, da su sudjelovali u prevoženju istih do mjesta strijeljanja te da su sudjelovali u strijeljanju istih, a također se ne može pouzdano zaključiti koji od II – IV

optuženika je sudjelovao u počinjenju pojedine inkriminirane supočiniteljske radnje iz izreke presude, a bez obzira što bi iz činjenice da su II – IV optuženici došli po ratne zarobljenike te da im je predan ključ od prostorija za zadržavanje proizlazio logičan zaključak da su optuženici nakon toga sudjelovali u izvođenju ratnih zarobljenika s obzirom da sami optuženici u svojim obranama ne navode neke druge razloge njihovog dolaska u prostorije operativnog dežurstva i preuzimanja ključa od prostorija za zadržavanje, što više poriču da bi uopće dolazili u prostorije operativnog dežurstva.

Naime, kao što je ranije navedeno, iz iskaza svjedoka Kovač Save proizlazi da ih je jedna osoba izvodila iz prostorija za zadržavanje, koja nije bila maskirana, time da svjedok Kovač Savo izričito navodi da nikog od optuženih nije vidio u inkriminiranom događaju, zbog čega po načelu *in dubio pro reo* proizlazi da je ratne zarobljenike i civila iz prostorija za zadržavanje izvodila neka četvrta NN osoba. Prema iskazu svjedoka Kovač Save i Lončarić Milana proizlazi da su u prevoženju ratnih zarobljenika i civila, u oba vozila, sudjelovale maksimalno dvije osobe, čiji identitet nije utvrđen. Iz iskaza svjedoka Kovač Save proizlazi da su se na mjestu strijeljanja nalazile četiri osobe, s obzirom na broja rafala, maksimalno su pucale dvije osobe a moguće i jedna osoba. Identitet tih osoba nije utvrđen. Uzimajući u obzir navedena utvrđenja s jedne strane, te s druge strane nemogućnost utvrđenja na temelju iskaza svjedoka Kovača i Lončarića da su tri osobe sudjelovale u izvođenju ratnih zarobljenika i civila Kovača iz prostorija za zadržavanje, da su tri osobe sudjelovale u prevoženju istih do mjesta strijeljanja, te da su tri osobe i pucale na ratne zarobljenike i civila, slijedi zaključak da se ne može sa sigurnošću utvrditi da je svaki od II – IV optuženika sudjelovao u navedenim inkriminiranim supočiniteljskim radnjama, niti se za svakog pojedino navedenog optuženika može utvrditi u kojim supočiniteljskim radnjama je sudjelovao.

Po ocjeni ovog suda na temelju utvrđenja da je I optuženik rekao voditelju smjene operativnog dežurstva Wagner Tihomiru da će tijekom večeri doći pripadnici specijalne policije i odvesti ratne zarobljenike, što je podrazumijevalo da će Wagner Tihomir istima dati ključ od prostorija za zadržavanje kako to navodi Wagner Tihomir, dakle I optuženik nije naredio Wagner Tihomiru da djelatnicima specijalne policije da ključ od podrumskih prostorija, već se po mišljenju Wagner Tihomira to podrazumijevalo s obzirom na navode I optuženika da će pripadnici specijalne policije odvesti ratne zarobljenike, te na temelju utvrđenja da su nakon toga došli II – IV optuženi do Wagner Tihomira, da je jedan od njih uzeo ključeve od podrumskih prostorija, ne može se izvesti zaključak da su I – IV optuženi na taj način sudjelovali u počinjenju predmetnih kaznenih djela na temelju njihove zajedničke odluke, dakle prema prethodnom dogovoru.

Naime, premda optuženici ne obrazlažu zbog kojih razloga su poduzeli navedene radnje, s obzirom da osporavaju da su ih uopće i poduzeli, po ocjeni ovog suda samo na osnovi činjenice da su optuženici počinili ranije navedene radnje ne može se izvesti pouzdani zaključak da su iste počinili na temelju prethodnog dogovora u namjeri ubijanja ratnih zarobljenika i civila Kovač Save, a kraj nemogućnosti utvrđenja, kao što je ranije obrazloženo, da su II opt. – IV opt. počinili kasnije inkriminirane supočiniteljske radnje za koje se optužuju.

Naime, svjedok Wagner Tihomir u svojim iskazima navodi da mu nije bilo ništa čudno kad je I optuženik rekao da će tijekom večeri doći pripadnici specijalne policije te da će odvoditi ratne zarobljenike, s obzirom da su se tih dana ratni zarobljenici svakodnevno odvodili na razgovore, pa tako Wagner Tihomir spominje da su te razgovore obavljali djelatnici krim. policije, djelatnici SZUP-a i djelatnici specijalne policije. Također svjedok

Wagner Tihomir navodi da mu nije bilo ništa čudno i iz razloga jer je smatrao da će se raditi o još jednom premještaju zarobljenih osoba, kao što je već bilo slučajeva premještaja. Premda iz iskaza pojedinih svjedoka, primjerice Mašinović Hamdije, Trogrlić Josipa (zapovjednika specijalne policije), Hajdinjak Josipa, tadašnjeg načelnika Policijske uprave Bjelovar, proizlazi da djelatnici specijalne policije nisu obavljali obavijesne razgovora sa ratnim zarobljenicima, očito je da navedeno traženje I opt. Markešić Luke nije bilo ništa neobično za svjedoka Wagner Tihomira, s obzirom da je isti dao ključ od podrumskih prostorija za zadržavanje, jer u protivnom postavlja se pitanje odgovornosti svjedoka Wagner Tihomira s obzirom da se bez ključa kojeg je on dao ratni zarobljenici ne bi mogli izvesti iz prostorija za zadržavanje. S obzirom da ne postoje nikakvi podaci iz kojih bi proizlazilo da je svjedok Wagner Tihomir terećen za tu svoju radnju, dakle, očito se prihvaća argumentacija Wagner Tihomira da mu nije bilo neobično navedeno traženje I opt. Markešić Luke, po ocjeni ovog suda slijedi zaključak da se ni u odnosu na I opt. – IV opt. ne može sa sigurnošću izvesti zaključak da su prema prethodnom dogovoru počinili inkriminirane radnje za koje je utvrđeno da su ih počinili s namjerom ubijanja ratnih zarobljenika i civila iz izreke presude, dakle da je I optuženik prema prethodnom dogovoru sa II – IV optuženicima s navedenom namjerom rekao Wagner Tihomiru da će tijekom večeri doći pripadnici specijalne policije i odvesti ratne zarobljenike, što je po Wagner Tihomiru podrazumijevalo da će im dati ključ od prostorija za zadržavanje, pa da su nakon toga II opt. – IV opt. s istom namjerom došli do Wagner Tihomira te od istog uzeli ključ od podrumskih prostorija.

Što se tiče Đorđević Milorada, na temelju dopisa PU bjelovarsko - bilogorske od 7.12.2004. g., rješenja Općinskog suda u Bjelovaru broj R1.202/92-13 od 15. listopada 1996. godine te smrtnog lista za Đorđević Milorada utvrđeno je da je isti ranije citiranim rješenjem Općinskog suda u Bjelovaru proglašen umrlim, da je kao dan njegove smrti utvrđen 15. listopad 1991. godine. S obzirom na navedena utvrđenja, Đorđević Milorad nije ispitan kao svjedok.

Temeljem čl. 322. st. 4. toč. 1. ZKP sud je odbio dokazni prijedlog zastupnice optužbe da se u dokaznom postupku pročita informacija operativnog tima od 8.10.1991. godine u dijelu u kojem nije izdvojena iz spisa, te posebno izvješće PU bjelovarsko bilogorske od 27. studenog 2000. g. u preostalom dijelu, a sve u smislu kako je to navedeno u zapisniku s glavne rasprave od 25.2.2005. godine, iz razloga što je riječ o dokazima čija upotreba po zakonu nije dopuštena. Naime, informacija operativnog tima od 8.10.1991. g. sadrži utvrđenja do kojih su došli članovi operativnog tima, riječ je o policijskim službenicima koji su provodili policijske izvide nakon inkriminiranog događaja tijekom 1991. godine. S obzirom da se iz informacije ne može razabrati u pogledu pojedinih utvrđenja navedenih u informaciji na koji način su članovi operativnog tima došli do tih utvrđenja, dakle moguće je da su do njih došli i na temelju obavijesnih razgovora, dok u pogledu nekih drugih utvrđenja članovi operativnog tima prepričavaju sadržaj drugih dokaza koji su izvedeni tijekom postupka (zapisnik o očevidu, zapisnik o identifikaciji leševa, balistički nalaz i dr.), sud je odbio prijedlog da se pročita navedena informacija operativnog tima s obzirom da je riječ o dokazu čija upotreba po zakonu nije dopuštena, a kraj činjenice da su članovi operativnog tima tijekom postupka ispitani kao svjedoci, dakle u svezi njihovih utvrđenja navedenih u informaciji, u svezi kojih su mogli iskazivati, ispitani su kao svjedoci na koji način su dokazi neposredno izvedeni. Isto obrazloženje važi i za posebno izvješće PU bjelovarsko bilogorske od 27.11.2000. g., koje posebno izvješće u smislu čl. 177. st. 6. ZKP ne predstavlja dokaz čija uporaba je po zakonu dopuštena, već dokaz predstavljaju isprave koje su dostavljene u pravitku izvješća odnosno iskazi svjedoka na koje se odnose službene zabilješke o obavijesnim razgovorima koje su također dostavljene u pravitku izvješća. Što se tiče dijela tog

izvješća, koji je uz suglasnost stranaka pročitao u svrhu dokazivanja, po ocjeni ovog suda u tom dijelu riječ je o dokazu čija uporaba je po zakonu dopuštena, jer u tom dijelu se sadržajno navode podaci s kojima raspolaže PU bjelovarsko bilogorska na temelju evidencija koje vode o vozilima.

Na glavnoj raspravi dana 25.2.2005. g. usvojen je prijedlog zastupnice optužbe te su temeljem čl. 331. st. 2. u svezi čl. 78. ZKP izdvojeni dijelovi iskaza svjedoka Penić Slavka sa zapisnika s glavne rasprave od 11.01.2005. g. i svjedoka Kupsjak Stjepana sa zapisnika s glavne rasprave od 13.01.2005. g. u smislu kako je to navedeno u zapisniku s glavne rasprave od 25.02.2005. g. iz razloga što svjedoci u tom dijelu svojih iskaza govore o sadržaju službene zabilješke o obavijesnim razgovorima sa njima. Naime, premda svjedoci Penić Slavko i Kupsjak Stjepan u tim dijelovima iskaza ne govore o konkretnim sadržajima službene zabilješke o obavijesnim razgovorima sa njima, u tim dijelovima iskaza iskazuju da je Novaković Stipo u službenim zabilješkama naveo nešto što oni nisu naveli, dakle uzimaju u obzir sadržaj službene zabilješke, te na osnovi toga tvrde o načinu postupanja policijskog službenika Novaković Stipe. S obzirom da dakle svjedoci Kupsjak Stjepan i Penić Slavko u tim dijelovima svojih iskaza uzimaju u obzir sadržaj službene zabilješke na opisani način, a koja ne predstavlja dokaz u kaznenom postupku, po mišljenju ovog suda su iskazi svjedoka Kupsjak Stjepana i Penić Slavka nezakoniti zbog čega su isti izdvojeni iz spisa.

Što se tiče iskaza ispitanih svjedoka Rovišćanec Dražena, Mihalinec Marijana, Pandur Željka, Prekodravac Zdravka, Kupsjak Stjepana, Benko Marijana, Gatarić Ivana, Šimić Jure i Ćuk Mile, čiji iskazi nisu do sada analizirani, po ocjeni ovog suda iskazi navedenih svjedoka ničim ne dovode u sumnju ranije navedena ovosudna utvrđenja i zaključke.

Naime, svjedok Rovišćanec Dražen, koji se sa svjedocima Devčić Darkom i Lončarić Milanom nalazio na punktu u Narti, navodi u biti da se ničega ne sjeća, dakle svjedok ne iznosi nikakva relevantna saznanja. Svjedok Mihalinec Marijan, koji je kao pričuvni policajac radio na poslovima osiguranja oficira ratnih zarobljenika također nema nikakvih relevantnih saznanja za ovaj kazneni predmet. Svjedok Pandur Željko, koji je po nalogu Wagner Tihomira otišao u bolnicu u Bjelovaru radi razgovora sa Kovač Savom, također u svojem iskazu ne iznosi relevantna saznanja za ovaj kazneni predmet, kao ni svjedok Prekodravac Zdravko, koji je prema navodima svjedoka Hruška Dražena dao nalog njemu i Kalinić Đuri da u Policijsku postaju privedu Kovač Savu, s obzirom da se Prekodravac Zdravko ničega ne sjeća. Što se tiče svjedoka Kupsjak Stjepana koji je u inkriminirano vrijeme obnašao dužnost načelnika Odjela operativnih poslova PU Bjelovar isti također nema nekih posebnih relevantnih saznanja zbog kojih bi njegov iskaz valjalo posebno analizirati. Svjedoci Šimić Jure, u inkriminirano vrijeme predsjednik kriznog štaba, i Ćuk Mile, u inkriminirano vrijeme načelnik SZUP-a Bjelovar, također prema njihovim iskazima nemaju relevantnih saznanja zbog čega bi njihove iskaze trebalo posebno analizirati. Što se tiče svjedoka Benko Marijana, u inkriminirano vrijeme načelnika sektora krim policije MUP-a RH koji je dobio zadatak da organizira krim. obradu predmetnog slučaja, i svjedoka Gatarić Ivana, koji je kao djelatnik MUP-a RH bio zadužen za koordinaciju osoba koje su provodile policijske izvide, a sve nakon inkriminiranog događaja tijekom 1991. godine, po ocjeni ovog suda niti iskazi navedenih svjedoka ničim ne dovode u sumnju ranije navedena ovosudna utvrđenja i zaključke, a posebno ne dovode u sumnju ovosudni zaključak u svezi vjerodostojnosti iskaza svjedoka Wagner Tihomira. Naime, krim. obradu odnosno policijske izvide koji su poduzeti nakon inkriminiranog događaja tijekom 1991. g., kao i rezultate istih, o čemu govore svjedoci Benko Marijan i Gatarić Ivan, valja sagledati u kontekstu iskaza svjedoka Gregurović Branka koji u svojem iskazu opisuje sadržaj poduzetih policijskih izvida tijekom 1991. g., kao i

naprasno prekidanje krim. obrade odnosno policijskih izvida o čemu je primio obavijest od načelnika PU Bjelovar Hajdinjak Josipa.

Slijedom svega navedenog, po ocjeni ovog suda nije dokazano da bi optuženici počinili kaznena djela iz izreke presude za koja su optuženi, zbog čega je sud temeljem čl. 354. toč. 3. ZKP optuženike oslobodio od optužbe.

S obzirom da su optuženici oslobođeni od optužbe temeljem čl. 123. st. 1. ZKP troškovi kaznenog postupka padaju na teret proračunskih sredstava

U Varaždinu, 28. veljače 2005. godine

Zapisničar:
/Jasminka Tvarog/, v.r.

Predsjednik vijeća:
/Zdravko Pintarić/, v.r.

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana po primitku ovjerenog prijepisa presude. Žalba se podnosi pismeno u 5 (pet) primjeraka ovome sudu, a o žalbi odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu.

Presuda se može pobijati zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, zbog povrede Kaznenog zakona, zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, odluke o kaznenim sankcijama, te troškovima kaznenog postupka.

Istovjetnost ovog otpravka
s izvornikom ovjerava

Upravitelj
sudske pisarnice:
Mirjana Badanjak

DNA:

- 1.) Županijsko državno odvjetništvo u Varaždinu na broj K-DO-27/04
- 2.) I opt. Luka Markešić, Rovišće, Žabljak 20, Rovišće
- 3.) branitelj I opt., Gordana Grubeša, odvjetnica iz Zagreba
- 4.) II opt. Zdenko Radić, Bjelovar, Ivana Viteza Trnskog 20
- 5.) branitelj II opt., mr. Mirko Ramušćak, odvjetnik iz Varaždina
- 6.) III opt. Zoran Maras, Bjelovar, Matije Gupca 39
- 7.) branitelj III opt., Zorislav Krivačić, odvjetnik iz Bjelovara
- 8.) IV opt. Ivan Orlović, Bjelovar, Vidikovac 47
- 9.) branitelj IV opt., Rajko Rudnički, odvjetnik iz Varaždina
- 10.) pun. ošt. Zoran Novaković, odvjetnik iz Zagreba